

Kerrostalolaisia

Tyhjyys täyttää kylmän kadun, mennyt taksi on.
jätit mun ja pankin rahoittaman kaksion.
Kuvasi on hyllyssäin ja siihen myös se jää,
vaikk et kanssain voinut jatkaa elämää.

Kaikki alkoi hyvin lähiöön kun muutettiin.
Ostettiin me huoneisto ja mentiin naimisiin.
Sitten alkoi arjen työ ja huomata mä sain,
kuinka vähän jääkään käteen palkastain.

Ollaan kerrostalolaisia juurettomia.
Vaatteet yllämme on tuskin omia.
Riisipaperinen lampunvarjo makuuhuoneen somistaa,
ja huoneen senkin pankki omistaa.
Ollaan kerrostalolaisia niinkuin moni muu,
pikku lokerossa jonne tukehtuu.
Luottokortilla kuin jouduimme me
huonekalut hankkimaan,
nyt palkka menee ennen tuloaan.

Ikkunasta kivikylän kylmän nähdä saan.
Kuinka monta yksinäistä täällä asuukaan.
Yksi yksinäisimmistä onn ja tiedän sen.
Kun sä läksit heitit roskeen avaimen.

Naapureita tunne en, ja nekään tuskin mua.
Kenet täällä tapaisi ja keneen tutustua.
Yksi ainut ajatus vain lohdun tuoda vois,
ja mä keksin kuinka pääsen täältä pois.

Ollaan kerrostalolaisia...

Jussi Asu